

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

NÁVRAT KOUZELNICE

Chris
Colfer

Země příběhů – Návrat Kouzelnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chris Colfer
Země příběhů – Návrat Kouzelnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Země příběhů

NÁVRAT KOUZELNICE

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

 FRAGMENT

*Pro Hannah,
nejstatečnějšího, nejsilnějšího a nejčestnějšího člověka,
kterého znám, protože jsi mi ukázala, že být „prokletý“
není možné, když má někdo tak odvážné srdce jako ty.
A taky za to, že jsi mi udělala můj první monokl –
tobě byly čtyři, mně devět. Bolí to doteď.
Bráška tě má moc rád.*

**„Svět nezničí lidé, kteří páchají zlo, ale ti,
kteří se na ně dívají a neudělají nic.“**

Albert Einstein

PROLOG

VZKŘÍŠENÍ A NÁVRAT

Na Východě byl čas slavností. Vesnickými ulicemi denně procházely průvody, každý dům a každý krám byl vyzdobený barevnými praporci a věnci, vzduchem vířily okvětní plátky rozhazované po hrstech. Všichni občané se usmívali, pyšní na to, co nedávno dokázali.

Trvalo víc než deset let, než se Spící království plně zotavilo ze strašlivého prokletí spánku, ale konečně se znova stalo tím prosperujícím krajem, jímž bývalo. Lidé z Východu už zase mířili k budoucnosti a své království znova nazývali Východním.

Týdenní oslavy vyvrcholily ve velké síni hradu královny Šípkové Růženky. Bylo tam tak plno, jako by se sešlo celé království;

mnozí museli stát nebo posedávat na parapetech. Královna sama, její manžel král Kryštof a jejich královský rádce seděli u vyvýšeného stolu a sledovali slavnost.

Uprostřed sálu se odehrávalo malé divadelní představení. Herci tam opakovali scénu Růženčiných křtin, ztělesňovali sudičky, které jí požehnaly, a zlou Kouzelnici, jež ji proklela, aby se bodla o vřetenko a zemřela. Další víla-sudička našťestí kletbu zmírnila, takže když se princezna nakonec skutečně píchla, jen na sto let usnula a celé království s ní. Spali sto let a herci s potěšením opakovali okamžik, kdy ji král Kryštof políbil a všechny je probudil.

„Myslím, že nastal čas zbavit se našich dárečků od královny,“ vykřikla nějaká žena na konci síně.

Všichni v království nosili na zápěstí pružné náramky vyráběné z mízy stromů. V minulém roce jim Šípková Růženka poradila, aby se jimi cvrnkli do zápěstí, kdykoli začnou usínat. Náramky pomohly občanům zůstat vzhůru a zahnat přetrvávající dozvuky kletby.

Ted' už jich našťestí nebylo třeba. Všichni přítomní si je strhli z rukou a nadšeně je vyhodili do vzduchu.

„Výsosti, pověděla byste nám znova, kde jste na ten nápad přišla?“ požádal nějaký muž královnu.

„Když vám to povím, budete si možná myslet, že jsem divná,“ usmála se Šípková Růženka. „Poradilo mi to dítě. Chlapec, který před rokem se svou sestrou navštívil náš hrad. Říkal, že tenhle pásek používá, aby neusnul ve škole, a doporučil mi, abychom to zkusili také.“

„Pozoruhodné!“ prohlásil ten muž a oba se zasmáli.

„Fascinující, že? Jsem přesvědčená, že děti mají ty nejpodivuhodnější nápady,“ řekla královna. „Kdybychom jen dokázali být všichni tak vnímaví, zjistili bychom, že jednoduchá řešení největších problémů máme přímo před nosem.“

Pak zlehka poklepala lžičkou na svou sklenici, vstala a oslovila své nadšené poddané.

„Přátelé,“ začala a pozvedla pohár. „Dnešek je skutečně výjimečný den naší historie a ještě lepší den pro naši budoucnost. Podle údajů z dnešního rána obchody, úroda i všeobecná bdělost nejen vyrovnaly, ale dokonce *překonaly* úroveň z doby před uvalením spící kletby na naši zemi!“

Poddaní jásali tak hlasitě, že se hrad otřásal samou radostí. Šípková Růženka si vyměnila láskyplný pohled s manželem.

„Neměli bychom zapomínat na strašlivou kletbu minulosti, ale když se na tuto temnou dobu ohlédneme, pamatujme si také, že jsme nad ní zvítězili,“ pokračovala. Do očí jí vstoupily drobné slzy. „Nechť je to varováním každému, kdo by se pokoušel připravit nás o naši prosperitu: Východní království se nedá a odolá společně každé síle zla, která se mu postaví do cesty!“

Souhlasný řev byl tak silný, že jednoho muže doslova shodil z parapetu, na němž seděl.

„Nikdy jsem nebyla pyšnější, že mohu být mezi vámi, než dnes večer! Připíjím vám!“ prohlásila nadšeně Růženka a celý sál se napil spolu s ní.

„Sláva královně Růžence!“ vykřikl muž uprostřed sálu.

„Sláva královně!“ začali provolávat i ostatní. „Sláva královně! Sláva královně!“

Královna jim vlídně pokynula a usedla. Slavnost pokračovala dlouho do noci, ale těsně před půlnocí královnu přemohl zvláštní pocit – něco takového už nezažila roky.

„Stalo se něco, lásko?“ zeptal se král Kryštof.

Šípková Růženka vstala a zamířila ke schodišti, které měli za zády.

„Musíš mě omluvit, miláčku,“ řekla manželovi. „Jsem nějak ospalá.“

Překvapilo ji to stejně jako jejího manžela, protože Šípková Růženka už nespala léta. Slíbila svému lidu, že si neodpočine, dokud nebude království zase ve skutečném pořádku; při pohledu na ty rozzářené tváře v síni ale teď oba věděli, že svůj slib splnila.

„Dobrou noc, lásko, pěkně se vyspi,“ popřál král Kryštof ženě a políbil jí ruku.

Královna došla do svých komnat, převlékla se do své oblíbené noční košile a poprvé za víc než deset let vklouzla do postele. Měla pocit, jako by se znova shledala se starými přáteli. Už zapomněla, jaké to je, cítit na pažích a na nohou chladné přikrývky, jak měkké jsou polštáře a jak slastně se dá zabořit do měkoučké matrace.

Až do královniných komnat doléhaly zvuky slavnosti, jí to ale nevadilo – spíš ji uklidňovaly. Šípková Růženka se hluboce nadechla a pak hluboce usnula – skoro tak hluboce jako během svého stoletého prokletí, jen s tím rozdílem, že teď se mohla vzbudit, kdy chtěla.

Když za ní později přišel král Kryštof, musel se usmát, jakmile svou tiše dřímající manželku viděl. Takhle vypadala naposledy tenkrát, když ji spatřil poprvé.

Ve velké síni konečně ztichly oslavy. V celém domě pohasly lampy i ohniště. Sluhové dokončili úklid a odešli spát.

Celý hrad konečně utichl. Ale ještě než začalo svítat, bylo po klidu.

Šípkovou Růženku a krále Kryštofa vzbudilo hromové bušení na dveře.

„Výsosti!“ volal nějaký muž za dveřmi. „Odpusťte, ale musíme dovnitř!“

Dveře se rozlétly a do komnaty vtrhl královský rádce a za ním tucet po zuby ozbrojených strážů. Obstoupili postel.

„Co se to proboha děje?!“ vztekal se král Kryštof. „Jak se opovažujete vrazit nám do –“

„Velice se omlouvám, Výsosti, ale okamžitě musíme královnu odvézt do bezpečí,“ prohlásil rádce.

„Do bezpečí?“ nechápala Růženka.

„Vysvětlíme vám to cestou, Výsosti. Ale teď vás musíme co nejrychleji dostat do kočáru – *jen vás*. Když pojedete sama, bude to mnohem méně podezřelé, než kdyby kočár vezl vás i krále.“

Rádce ji prosil očima, aby poslechla. Růženka ztuhla.

„Kryštofe?!“ vydechla a podívala se po manželovi – nebyla si jistá, co má dělat.

Ani král nebyl mocen slova. „Když říkají, že musíš jet, tak musíš,“ vypravil ze sebe.

„Nemůžu opustit svůj lid,“ namítnula Růženka.

„Promiňte mi mou otevřenost, Výsosti, ale mrtvá nebudete nikomu nic platná,“ upozornil ji rádce.

Šípkové Růžence se sevřel žaludek. Jak to, mrtvá?

Než se vzpamatovala, strážé ji zvedly z postele a postavily na nohy. Pak rychle vedly ji a rádce ze dveří. Ani se nestihla rozloučit s králem.

Spěchali po točitém schodišti do spodních pater hradu. Královna cítila pod bosýma nohama hrubý kámen.

„Řekněte mi už prosím vás někdo, co se to děje!“ dožadovala se vysvětlení Růženka.

„Musíme vás co nejrychleji dostat z království pryč,“ odpověděl rádce.

„Ale proč?“ zeptala se a vzpírala se strážím, které ji vedly. Nikdo neodpověděl, a tak se zastavila uprostřed schodiště jako skála. „Už neudělám ani krok, dokud mě někdo o situaci neinformuje! Jsem královna! Mám právo to vědět!“

Rádce zbledl.

„Nechci vás vyděsit ještě víc, Výsosti,“ odpověděl a spodní ret se mu chvěl. „Ale krátce po půlnoci, když všichni hosté odešli, dva vojáci, kteří stáli na stráži před hradem, spatřili záblesk jasného světla a z ničeho nic se objevil *kolovrátek*.“

Šípková Růženka vytřeštila oči a z tváře se jí vytratila barva.

„Mysleli si, že o nic nejde – nejvýš nějaký nechutný žertík, který nám měl zkazit naši slavnost,“ pokračoval. „Šli se na kolovrátek podívat blíž, ale ten najednou vzplál. A v té chvíli se stalo ještě něco.“

„A co?“ zeptala se královna.

„Trnité šlahouny, které pokrývaly hrad během spícího prokletí – ty, které jsme vysekali a odvezli do Trnité jámy – dorůstají,“ odpověděl. „Nikdy jsem neviděl nic růst tak rychle; dobrá polovina hradu už je jimi pokrytá. Ty rostliny pohlcují celé království.“

„Chcete říct, že královstvím se šíří kletba Trnité jámy?“ zeptala se Šípková Růženka.

„Ne, Výsosti,“ polkl ztěžka rádce. „To byla jen kletba staré čarodějnice. Tohle je černá magie – velice mocná černá magie! Taková, jakou naše království zažilo dosud jen jednou.“

„Ne,“ zajíkla se Šípková Růženka a zakryla si ústa dlaní. „Chcete říct –“

„Ano, bohužel,“ kývl rádce. „A teď s námi prosím spolupracujte – musíme vás co nejrychleji dostat z království pryč.“

Strážní znova královnu popadli a zamířili níž do hradu. Tentokrát se královna nevzpírala. Sbíhali tak dlouho, až už žádné další schody nezbyly. Rozrazili dřevěné dveře a Šípková Růženka se ocitla v královských stájích.

Před sebou měla čtyři kočáry. Každý obklopoval tucet vojáků na koních, připravených okamžitě odjet. Tři kočáry byly zlaté a zářivé, z královniny osobní kolekce. Vojáci ji však vedli k tomu

čtvrtému, malému, nezajímavému a obyčejnému. Strážní, kteří obklopovali tento vůz, nebyli odění v brnění jako ostatní, ale převlečení za venkovany a prosté měšťany.

Pomohli královně do vozu. Uvnitř bylo sotva dost místa na sezení.

„A můj manžel?“ zeptala se Růženka a vztáhla ruku, aby za ní nemohli zabouchnout dvířka.

„Nic se mu nestane, madam,“ ujistil ji rádce. „Král a já odcestujeme hned, jak odešleme tyto falešné kočáry. Měli jsme to všechno naplánované pro případ, že by někdy došlo k útoku na hrad. Věřte mi, je to tak nejbezpečnější.“

„Nikdy jsem takové plány neschválila!“ namítla Růženka.

„Ne, to byl rozkaz vašich rodičů,“ vysvětlil rádce. „Byla to jedna z posledních věcí, které nařídili před svou smrtí.“

Královně se rozbušilo srdce ještě víc. Rodiče strávili většinu života tím, že se ji pokoušeli chránit, a pokračují v tom dokonce i po smrti.

„Kam pojedete?“ zeptala se ještě.

„Zatím do Říše víl,“ odpověděl rádce. „Nejbezpečnější budete u Rady víl. Ostatní kočáry rozešleme do jiných stran, abychom odvedli pozornost. Ale teď si musíte pospíšet.“

Jemně ji postrčil do kočáru a rázně za ní zavřel dveře. Dokonce ani tucet stráží, které kočár obklopovaly, ji neuklidnil. Věděla, že v takovéhle situaci ji ochránit nedokážou.

Rádce mávl na falešné kočáry a ty se rozjely. O pár chvil později kývl i na jejího kočího a královnin vůz vyrazil do noci jako dělová koule. Koně se rozběhli tryskem.

Malými okénky kočáru viděla Růženka hrůzy, které jí rádce popisoval.

Všude po nádvořích hradu bojovali vojáci s trnitými šlahouny, které se svíjely kolem. Rostliny se draly přímo ze země a napada-

ly je jako hadi útočící na kořist. Šlahouny šplhaly po zdech hradu, rozbíjely okna, vytahovaly lidi ven a pohupovaly jimi desítky metrů nad zemí.

Trnité šlahouny se vrhly i po Růženčině kočáru, ale vojáci je rychle podťali meči.

Královna si nikdy v životě nepřipadala tak bezmocná. Viděla vesničany – některé i těsně vedle kočáru – jak padají za oběť těm listnatým nestvůrám, ale nemohla pro ně nic udělat. Mohla jen doufat, že až se dostane do Říše víl, najde pomoc tam. Měla hrozné výčitky svědomí, že opouští manžela a království, věděla ale, že rádce má pravdu: mrtvá by nebyla nikomu nic platná.

Hrad za ní byl stále menší a menší, jak se kočár od té zkázy vzdaloval. Brzo už jeli lesem a královna kolem sebe viděla na všechny strany jen tmavé stromy.

I po hodině cesty byla Šípková Růženka stejně vyděšená. Pořád si pro sebe šeptala: „*Už jsme skoro tam... už jsme skoro tam...*“, i když neměla tušení, jak blízko vlastně jsou.

Náhle se mezi stromy ozvalo zasvištění. Růženka vyhlédla z okénka právě včas, aby spatřila vojáka, kterého něco vyhodilo do výšky mezi stromy i s koněm. Nové zasvištění a další voják a kůň odlétli do lesa na druhé straně. *Jsou prozrazení.*

Každou druhou vteřinu se ozývaly zděšené výkřiky vojáků a koní vrhaných do lesa. Ať tam venku bylo cokoli, chytalo je to jednoho po druhém.

Šípková Růženka se třásla hrůzou na podlaze kočáru. Byla jen otázka času, než z vojáků nezbude ani jeden.

Poslední zasvištění smetlo i zbýlé vojáky a koně; nocí se rozlehl jejich křik. Kočár narazil o zem, převrátil se na bok, chvíli klouzal a pak s nárazem znehybněl. V lese všechno ztichlo. Nebylo slyšet ani sténání zraněných vojáků a koní. Šípková Růženka osaměla.

Opatrně vylezla ze dvířek kočáru a sklouzla na zem. Kulhala a držela se za levé zápěstí, ale byla tak vyděšená, že zranění téměř necítila.

Už je po útoku? Je bezpečné volat o pomoc nebo hledat přeživší? Kdyby ji to, co tu teď řádilo, chtělo zabít, už by přece byla určitě mrtvá.

Právě chtěla zavolat o pomoc, když les prozářil oslepující fialový záblesk. Královna zaječela, padla k zemi a zakryla si tvář – ale záblesk trval jen vteřinu. Ucítla kouř, zvedla se a rozhlédla. Celý les hořel a z každého stromu se stal kolovrátek.

Ted' už nebylo pochyb; největší obava království se vyplnila.

„*Kouzelnice*,“ zašeptala Šípková Růženka pro sebe. „*Vrátila se.*“

KAPITOLA PRVNÍ

PŘEMÝŠLENÍ VE VLAKU

Mírné hrkání vlaku třináctiletou Alex Baileyovou probralo. Rozhlédla se po prázdných sedadlech kolem sebe a pokoušela se rozpomenout, kde je. Pak si dlouze povzdechla a zastrčila si za ucho pramen zlatavě plavých vlasů, které jí vyklouzly zpod čelenky.

„Už zas,“ zašeptala pro sebe.

Alex neuvěřitelně vadilo, když usnula někde na veřejnosti. Byla to velice chytrá a seriózní mladá dáma a záleželo jí na tom, jaký dělá dojem. Naštěstí ve vlaku, kterým se v pět hodin vracela domů, moc lidí nebylo, takže její tajemství bylo v bezpečí.

Alex byla odjakživa výjimečně dobrá studentka. Dokonce tak dobrá, že ji vybrali do programu umožňujícího těm nejlepším navštěvovat dodatkové přednášky na městské univerzitě ve vedlejší městě.

Na řidičský průkaz byla ještě příliš mladá a její matka většinu dní pracovala v dětské nemocnici, a tak každý čtvrtek po vyučování dojela Alex na kole na nádraží a pak pokračovala na přednášky vlakem.

Nebylo to daleko, přesto to ale pro tak mladou dívku nebylo úplně nejvhodnější a mamince se zpočátku její cesty nelíbily, věděla ale, že to Alex zvládne. Takové krátké dojíždění nebylo nic v porovnání s tím, co už zvládla v minulosti.

Alex byla z programu nadšená. Poprvé v životě se mohla učit historii, umění a cizí jazyky v prostředí, kde se všichni skutečně učit chtějí. Když profesori kladli otázky, byla Alex jen jednou z mnoha, kdo se hlásili a chtěli odpovídat.

Další výhodou dojíždění bylo, že měla chvíli pro sebe. Koukala z okna, a zatímco vlak ujížděl, její myšlenky se mohly toulat. Byla to nejklidnější část jejího dne a mnohokrát se přistihla, že usíná. Ale jen občas, jako dnes, usnula docela.

Normálně by se vzbudila a cítila se trapně, tentokrát se k tomu ale přidala ještě podrážděnost. Zrovna se jí zdál nepříjemný sen – a za poslední rok to zdaleka nebylo poprvé.

Zdálo se jí, že běží bosa krásným lesem se svým bratrem, dvojčetem Connerem.

„Kdo bude dřív u chalupy!“ volal Conner a zubil se od ucha k uchu. Byli si hodně podobní, Conner ale v poslední době přerostl sestru o víc než deset centimetrů.

„No já!“ zasmála se také Alex a oba se pustili do běhu.

Honili se mezi stromy a po loukách a neměli na světě jedinou starost. Nemuseli si lámat hlavu s vlky, trolly ani zlými královna-

mi, protože Alex i Conner věděli, že ať se vyskytnou kdekoli, jsou v bezpečí.

Nakonec se objevila malá chaloupka. Oba sourozenci se hnali k ní a sprintovali, co jim síly stačily.

„Vyhrála jsem!“ vykřikla Alex, když se dlaněmi dotkla hlavních dveří o zlomek vteřiny dřív než bratr.

„To není fér!“ stěžoval si Conner. „Já mám plošší nohy než ty!“

Alex se zahihňala a zkusila otevřít dveře, bylo však zamčeno. Zaklepala, ale nikdo se neozval.

„To je zvláštní,“ řekla, „babička věděla, že přijdeme na návštěvu. Proč zamkla?“

Nakoukli oknem dovnitř. Viděli, že babička je doma a že sedí u krbu v houpacím křesle. Vypadala smutně a pomalu se pohupovala dopředu a dozadu.

„Babi, jsme tady!“ zavolala Alex a vesele zaťukala na okno. „Otevři!“

Babička se nepohnula.

„Babi?“ zkusila to Alex znova a zaťukala rázněji. „Babi, to jsme my! Přišli jsme tě navštívit!“

Babička trochu zvedla hlavu a podívala se do okna, zůstala ale sedět.

„Pusť nás dovnitř!“ naléhala Alex a ještě silněji zaklepala na sklo.

Conner zavrtěl hlavou. „To nemá cenu, Alex. Nemůžeme tam.“ Obrátil se a začal se vracet směrem, odkud přišli.

„Connere, nechod pryč,“ volala za ním Alex.

„A k čemu to je?“ ohlédl se po ní. „Je jasné, že nás tam nechce.“

Alex začala bušit na okno tak moc, že ho div nerozbila. „Babi, pusť nás tam! Chceme dovnitř! Prosím!“

Babička se na ni podívala prázdným pohledem.

„Babi, já nevím, co jsem provedla, ale ať je to co chce, je mi to

líto! Prosím tě, pusť mě tam!“ snažila se dál Alex a z očí jí tekly slzy. „Já chci dovnitř! Já chci dovnitř!“

Babiččin neutrální výraz se změnil v zamračení. Zavrtěla hlavou. Alex pochopila, že ji babička do chalupy nepustí, a kdykoli si to ve snu uvědomila, vzbudila se.

Příjemný sen to sice nebyl, přesto bylo krásné být zase v lese, vidět znova babiččinu tvář. Co má ten sen znamenat, to jí bylo jasné už kdysi poprvé.

Když se ale vzbudila tentokrát, měla trochu jiný pocit. Zdálo se jí, že ji někdo sledoval, když spala.

Těsně po probuzení by byla přísahala – ačkoli tomu zpočátku nevěnovala příliš pozornosti – že proti sobě ve vlaku viděla sedět babičku.

Byla tam opravdu, nebo si ji Alex jen představovala? Vyloučit, že se to opravdu stalo, nemohla. Babička byla schopná mnoha věcí...

Už to bylo víc než rok, co Alex a Conner Baileyovi odhalili největší tajemství své rodiny. Když jim babička věnovala starou pohádkovou knihu, nečekali, že je magicky přenese do pohádkového světa, a ani v nejdivočejších snech je nenapadlo, že babička a jejich zemřelý otec z tohoto světa *pocházejí*.

Putovali z království do království a spřátelili se s postavami, o kterých v dětství čítávali, a rozhodně to bylo největší dobrodružství jejich života. Největší překvapení ale bylo, když nakonec zjistili, že jejich vlastní babička je Popelčina Kmotřička víla.

Ta je také nakonec našla a dopravila zpátky domů k ustarané matce.

„Řekla jsem ve škole, že jste oba měli neštovice,“ prohlásila tehdy jejich maminka Charlotta. „Musela jsem nějak vysvětlit, proč jste tam dva týdny nebyli, a říkala jsem si, že omluvu ‚cestovali v jiné dimenzi‘ by nemuseli všichni pochopit.“

„Neštovice?“ ušklíbal se Conner. „Mami, fakt, to sis nemohla vymyslet něco lepšího? Třeba pokousání pavoukem nebo otravu jídlem?“

„Věděla jsi celou dobu, kde jsme?“ zajímala se Alex.

„Nebylo tak těžké na to přijít,“ odpověděla Charlotta. „Když jsem přišla z práce, šla jsem do tvého pokoje a našla jsem na podlaze ležet *Zemi příběhů*. Ještě zářila.“

Podívala se na velkou knihu ve smaragdových deskách, kterou babička pevně držela v rukou.

„Měla jsi strach?“ zeptal se Conner.

„Pochopitelně,“ prohlásila Charlotta. „Nebála jsem se ani tak o vaše bezpečí jako o váš zdravý rozum. Měla jsem obavu, že vás ten zážitek vyděsí, že to na vás bude příliš. Okamžitě jsem zavolala babičce. Naštěstí byla ještě v tomhle světě, cestovala s přáteli. Ale když už jsem druhý týden nevěděla, kde jste... No, řekněme, že se modlím, abych něco takového už nikdy nemusela zažít.“

„Takže ty jsi to věděla?“ zeptala se Alex.

„Ano,“ přikývla Charlotta. „Tatínek vám to chtěl jednou všechno říct; neměl ale už příležitost.“

„A jak ty ses to dozvěděla?“ zajímal se Conner. „Kdy ti to táta řekl? Věřila jsi mu to vůbec?“

Charlotta se při té vzpomínce usmála. „Jakmile jsem vašeho otce viděla poprvé, bylo mi jasné, že je na něm něco jinak,“ řekla. „Zrovna jsem tenkrát nastoupila do dětské nemocnice jako sestra, byl to můj první týden v práci. Vaše babička a skupina jejích přátel tam přišli číst dětem pohádky. Ale mně úplně vyrazil dech ten hezký muž, který s nimi byl. Byl velmi zvláštní –

neustále se užasle rozhlížel. Když viděl televizi, měla jsem dojem, že omdlí.“

„Byla to Johnova první cesta do tohoto světa,“ vysvětlila babička s úsměvem.

„Požádal mě, abych ho provedla po nemocnici, a já jsem to udělala,“ pokračovala Charlotta. „Všechno, co se tam dělo, ho fascinovalo. Chtěl slyšet, jaké operace provádíme, jaké léky užíváme, jaké pacienty léčíme. Požádal mě, jestli bychom se mohli sejít znova, až mi skončí směna, abych mu o tom všem pověděla víc. Chodili jsme spolu dva měsíce a zamilovali se do sebe. Potom ale bez varování zmizel a celé tři roky jsem ho neviděla.“

Sourozenci se podívali po babičce, protože kousek příběhu už znali.

„Přinutila jsem ho, aby se se mnou vrátil do pohádkového světa, a zakázala jsem mu ještě někdy se tu objevit,“ řekla babička a posmutněle se nahrnila. „Jak víte, měla jsem své důvody, ale velmi jsem se tehdy mylila.“

„A on pak objevil Kouzlo splněných přání a začal shánět všechny ty věci, stejně jako my, aby se k tobě mohl vrátit,“ dořekla Alex nadšeně.

„A ani mu to netrvalo tak dlouho; jen to tak vypadalo, protože jsme se ještě nenarodili a čas v obou světech běžel rozdílně,“ dodal Conner.

Charlotta i babička kývly.

„Nakonec se znova objevil v nemocnici,“ pokračovala maminka. „Vypadal neuvěřitelně zničený a špinavý, jako kdyby přicházel z války. Podíval se na mě a řekl: ‚Nemáš tušení, co jsem musel udělat, abych se k tobě vrátil.‘ Měsíc nato jsme se vzali a za rok se z nás stali rodiče. Takže abych vám na tu otázku odpověděla: Ne, nebylo pro mě těžké uvěřit, že je váš otec z jiného světa, protože jsem to nějak celou dobu věděla.“

Alex sáhla do batohu a vylovila deník, který si otec psal, když sbíral předměty pro Kouzlo splněných přání, ten, jímž se řídili, když je sbírali sami.

„Na, mami,“ řekla Alex. „Tady si můžeš přečíst, jak moc tě táta miloval.“

Charlotta se podívala na deník a skoro se obávala si ho od dcery vzít. Otevřela ho, a když uviděla manželovo písmo, vhrkly jí slzy do očí.

„Díky, miláčku,“ hlesla.

„Jen abys to věděla,“ prohlásil Conner, „my s Alex jsme to dokázali taky. Takže jsme taky skvělí. Nezapomeň na to, kdybys náhodou někdy v budoucnu měla chuť nám začít dávat kapesný.“

Charlotta se na syna předstíraně zamračila; všichni dobře věděli, že si kapesné nemohou dovolit. Od té doby, co otec zemřel, měla maminka co dělat, aby rodinu uživila a zaplatila dluhy za pohřeb. To ale Alex přivedlo na myšlenku: když má její rodina takové konexe v pohádkovém světě, proč vlastně byl v posledním roce jejich život tak těžký?

„Mami,“ začala, „proč jsme na tom byli tak špatně, když celou tu dobu mohla babička prostě mávnout hůlkou a pomoci nám?“

Conner se podíval na matku, protože právě myslel na totéž. Babička mlčela; nebylo na ní, aby tuhle otázku zodpověděla.

„Protože váš otec si to nepřál,“ vysvětlila Charlotta. „Měl velmi rád tenhle svět; tady jsme se setkali, tady jste se narodili vy a on vás tady chtěl vychovávat. Pocházel z říše králů, královen a kouzel, ze světa dědičného bohatství a nezaslouženého přepychu a byl přesvědčený, že to ničí lidem charakter. Chtěl, abyste vyrůstali ve světě, kde můžete mít všechno, co chcete, jen když pro to budete dost tvrdě pracovat, a ačkoli byly chvíle, kdy by malé kouzlo hodně pomohlo, snažila jsem se to respektovat.“

Alex a Conner se po sobě podívali. Možná měl otec pravdu. Zvládli by to, co v posledních týdnech dokázali, kdyby je rodiče vychovávali jinak? Sesbírali by všechny ty předměty na Kouzlo splněných přání nebo se postavili Zlé královně, kdyby je otec naučil si věřit?

„Tak co bude dál?“ zeptal se Conner.

„Jak to myslíš, Connere?“ nechápala babička.

„No, teď přece bude náš život úplně jiný, ne?“ řekl a v očích mu zajiskřilo. „Po dvou týdnech, kdy nás honili trollové, vlci, skřeti, čarodějnice a zlý královny, po nás přece nemůžete chtít, abysme zas chodili do školy. Sotva jsme přežili a jsme z toho traumatizovaný. No ne, Alex?“

Charlotta a babička se po sobě podívaly a rozesmály se.

„Jestli to dobře chápu, do školy stejně půjdeme?“ zeptal se Conner a jiskry v očích mu pohasly.

„Zkusit se to muselo, vid?“ poznamenala Charlotta. „V každé rodině je něco, ale to ještě neznamená, že kvůli tomu necháte školy.“

„No zaplaťpánbůh,“ vydechla Alex. „Už jsem se bála, že mu na to skočíte.“

Babička se podívala na hodiny. „Za chvíli bude svítat,“ oznámila. „Povídali jsme si celou noc. Už bych měla jít.“

„Kdy tě zas uvidíme?“ zjišťovala Alex. „A kdy se můžeme vrátit zpátky do Země příběhů?“ Tuhle otázku chtěla položit od chvíle, kdy odtamtud odešli. Babička chvíli hleděla k zemi a pak teprve odpověděla.

„To dobrodružství, které jste zažili, by bylo dost i na dospělého,“ řekla. „Teď musíte zase žít jako normální dvanáctileté děti v tomhle světě. Buďte děti, dokud ještě můžete. Ale jednou vás tam vezmu zpátky, slibuju.“

Alex kývla, i když by radši slyšela jinou odpověď. Ještě jednu otázku se však chystala položit celou noc.

„Naučíš nás někdy kouzlit, babi?“ zeptala se s vykulenýma očima. „Přece jsme s Connerem napůl víly, tak by bylo fajn něco o tom vědět.“

„Na to jsem úplně zapomněl!“ plácl se Conner do čela. „Mě z toho prosím tě vynech. Já nechci být víl – říkám to dost jasně?“

Babička mlčela. Podívala se po Charlottě, která jen pokrčila rameny.

„Až bude vhodná doba, miláčku, s velkým potěšením to udělám,“ slíbila babička. „Jenže teď zrovna potřebujeme s Radou víl něco vyřešit a zabere to velkou spoustu času. Ale s tím si nemusíš lámat hlavu. Až to bude za námi, ráda tě budu učit kouzlit.“

Babička svá vnoučata objala a políbila je na temeno hlavy.

„A tohle si asi radši vezmu s sebou,“ ukázala na knihu *Země příběhů*. „Nerada bych, aby se historie opakovala.“

Zamířila ke dveřím, když však sáhla na kliku, obrátila se.

„Zapomněla jsem, že jsem neprijela autem,“ usmála se potouchle. „Tak to asi budu muset odejít staromódním vílím způsobem. Na shledanou, děti, mám vás z celého srdce ráda.“

A s těmi slovy se babička začala pomalu rozplývat, až z ní zbyl jen lehký třpytivý obláček.

„No, tak tohle bych se naučil docela rád,“ podotkl Conner. Zamával rukou mezi třpytkami. „Na tuhle lekci se mnou počítej.“

Alex zívla na celé kolo a bratr se přidal.

„Musíte být hrozně utahaní,“ řekla Charlotta. „Utíkejte do postele. Beru si na zítřek volno, abych mohla zůstat tady s vámi a odpovědět vám, kdybyste měli další otázky. A taky proto, že se mi stýskalo.“

„V tom případě jednu důležitou otázku mám,“ prohlásil Conner. „Co je k snídani? Umírám hladý.“

Vlak konečně zastavil na nádraží, kde Alex vystupovala. Vyzvedla si kolo a jela domů. Cestou pořád myslela na babičku.

Předpokládala původně, že teď, když objevili pohádkový svět, budou se pohybovat mezi oběma. Představovala si, jak s bratrem a s babičkou tráví prázdniny a svátky v Říši víl nebo v Popelčině paláci. Představovala si, že hned začne úplně nový život plný kouzel a dobrodružství. Bohužel se jí to nesplnilo.

Už uplynul víc než rok od chvíle, kdy babička zmizela. Nedostali jediný dopis, ani jednou nezavolala a nevysvětlila jim, proč se nevrátila. Dokonce promeškala i všechny svátky a jejich narozeniny – to předtím ještě nikdy neudělala. A aby to bylo ještě horší, ani dvojčata se nedostala zpátky do Země příběhů.

Sourozenci se kvůli tomu na babičku zlobili. Jak je mohla vzít na místo, o kterém od dětství snili, a pak jim nedovolit, aby se tam vrátili?

Vždyť to i sama řekla – část Země příběhů žije v nich – tak jak jim ji může upírat?

„Babička má moc práce,“ říkala vždycky Charlotta, kdykoli se o tom Alex zmínila. „Má vás moc ráda. Nejspíš teď má jen nějaké povinnosti. Však ona se brzo ozve.“

To ale Alex uklidnit nedokázalo. A jak čas běžel, začala si dělat starosti, jestli babičce něco není – někdy ji dokonce napadlo, zda je ještě živá. Doufala z celého srdce, že je v pořádku. Ze všeho nejmén jí chyběla babiččina objetí.

Život bez táty byla ta nejtěžší věc, kterou sourozenci museli zvládnout. Ale život bez táty i bez babičky, to už skoro vůbec nešlo vydržet.

„Co myslíš, že se stalo?“ zeptala se jednou Alex Connera.

„Nevím,“ povzdychl ztěžka Conner. „Poslední, co nám říkala, bylo, že ona a ostatní víly musejí něco vyřešit. Tak to třeba trvá dýl, než čekala.“

„Možná,“ přikývla Alex. „Ale mám takový pocit, že ať je to, co je to, je to mnohem horší, než přiznala. Proč jinak by se tak dlouho neukázala?“

Conner jen pokrčil rameny „Já myslím, že by nás babička z ničeho schválně nevynechala, ani by se nám nevyhýbala,“ řekl.

„Já mám o ni prostě strach.“

„Alex,“ pozdvihl Conner obočí, „umí čarovat a žila už stovky let. Tak co by se jí mohlo stát?“

Alex si vzdychla. „No, asi máš pravdu. Doufám, že až ji příště uvidíme, bude mít pro to všechno nějaký hodně dobrý důvod.“

Bohužel se zdálo, že to „příště“ hned tak nepřijde.

Nebylo divu, že celá ta situace se Alex začala objevovat ve snech. Jenže bylo to ještě horší – Alex měla depresi. Od té doby, co se vrátila ze Země příběhů, měla dojem, jako by jí kousek chyběl. Magická dimenze vyplnila prázdnotu, kterou pocítovala od chvíle, kdy přišla o tátu, a teď se ta prázdnota zase zvětšovala každým dnem, kdy se tam nemohla vrátit.

Zvláště každotýdenní cesty na univerzitu v ní tyhle pocity probouzely. Univerzita představovala budoucnost, a ačkoli ještě potrvá léta, než bude Alex skutečně moct jít na vysokou, nechtělo se jí plánovat budoucí život, ve kterém by nebyla Země příběhů. Jak může žít normální život, když má důkaz o tom, že ona sama normální není?

Představovala si, že se jednoho dne do Země příběhů přestěhuje. Mohla by ji babička naučit z magie tolik, aby se Alex oficiálně stala vílou? Mohla by z ní jednou být členka Rady víl, nebo ještě lépe, Shromáždění šťastných konců?

Pokoušela se o nějaké to čarování sama, ale nikdy se jí to nepovedlo. Jen jednou jedinkrát udělala něco magického, a to když náhodou uvedla v činnost kouzelnou knihu, která ji a Connera

přenesla do Země příběhů. Ale protože to byla *babiččina* kniha, nebyla si jistá, jestli vůbec dokáže něco sama.

Občas, když si Alex připadala obzvlášť nešťastná, si zašla do školní knihovny a vyhledala si náhodně nějakou pohádkovou knížku. Přitiskla si ji k hrudi a myslela na to, jak moc si přeje vidět zase pohádkový svět – tak, jak to dělala tehdy v noci po dvánáctých narozeninách. Nikdy tím ale nedosáhla ničeho kromě nevíтанé pozornosti ostatních žáků.

„Proč objímá knížku?“ zeptala se například jednou jistá populární dívka své povýšené party.

„Třeba ji zve na ples,“ prohlásila jiná a všichni se Alex vysmáli.

Měla chuť na ně zaječet: „Hele, moje babička je Popelčina Kmotříčka víla, a jen co mě naučí čarovat, udělám z vás lesk na rty, stejně ho nosíte zbytečně moc!“ Ale nechala si to pro sebe.

Když jela na kole z nádraží domů, zavřela na chvíli oči a představovala si, že jede podél Malenčina potoka v Říši víl – po levici měla stádo jednorožců a po pravici se vznášelo několik víl – a že má s babičkou naplánovanou hodinu magie na téma „Jak změnit hadry v krásné plesové šaty“.

Ráj, myslela si.

Otevřela oči vteřinu předtím, než narazila do několika popelnic. Naštěstí jediným svědkem té potupy byl zahradní trpaslík u sousedního domku, ale i ten jako by ji káral.

Vstala, oprášila se a rozhodla se, že zbytek cesty kolo povede. Byl to brutální návrat do reality.

Baileyovi stále ještě žili v tomtéž pronajatém domku s plochou střechou a nemnoha okny, ale situace už začínala vypadat lépe. Maminka konečně vyřešila velkou část finančních potíží a nepracovala už zdaleka tolik jako dřív. Ovšem v poslední době Charlottě Baileyové leželo v mysli ještě něco, a nemocnice to nebyla.

Alex zaparkovala kolo před domem. Hlavní dveře se rozlétly přesně ve chvíli, kdy se chystala vzít za kliku. Stál za nimi Conner a vypadal vyvedený z míry, jako by mu něco dělalo starost.

„Co blbneš?“ ptala se Alex.

„Promiň, myslel jsem, že jde máma,“ odpověděl.

„Potřebuješ ji na něco?“

„Ne,“ zavrtěl Conner hlavou. „Já jenom, že máma je většinou doma v šest.“

„No vždyť je šest,“ namítla Alex a dívala se na něj, jako by se zbláznil.

„Je čtvrt na sedm, Alex,“ povytáhl Conner obočí.

„No a?“

„No a kde teda je? Vidíš ji? Stojí před domem její auto?“

„Třeba je zácpa,“ napadlo Alex.

„Nebo něco jinýho,“ odpověděl významně. „Třeba ji něco zdrželo v práci.“

„Můžeš mi konečně říct, o co ti jde?“ obořila se na něj podrážděně Alex.

„Musím ti něco ukázat,“ prohlásil konečně Conner. „Ale varuju tě, líbit se ti to nebude.“

„No... tak jo.“ Alex šla za bratrem dovnitř.

Jen vstoupila do dveří, ozvalo se štěkání a kňučení.

„Bustere! Nech toho! To je jenom Alex!“ okřikl zvíře Conner.

„Proč ten pitomý pes vyvádí, jako by každý, kdo vleze do dveří, měl v tašce bombu? My tu taky bydlíme!“

„Řekneš mi už konečně, co se děje, Connere?“ Alex docházela trpělivost.

„Ukážu ti to. Je to v kuchyni,“ oznámil. „Trochu se změnila situace.“

KAPITOLA DRUHÁ

ZAČALO TO PSEM

Před pár měsíci dostali Baileyovi border kolii jménem Buster, adoptovanou z místního útulku. Byl to dárek od doktora Roberta Gordona, s kterým Charlotta pracovala v nemocnici a který se stal blízkým přítelem rodiny.

„Doktor Bob“, jak mu sourozenci říkali, když občas přišel na večeři, byl laskavý muž, jehož přirozeným výrazem byl úsměv. Vlasy mu řídly a nebyl příliš vysoký, ale měl veliké soucitné oči, jež si naklonily každého, s kým se setkal.

„Tos neměl!“ zvolala Charlotta, když psíka přivedl.

„Co tu dělá ten pes?“ ptal se Conner, který se přišel podívat, co je to za povyk.

„Je váš!“ vysvětlil Bob. „Vaše maminka pořád vypráví, že jako malá měla border kolii a že si vždycky tajně přála mít další. Chodím občas jako dobrovolník do psího útulku, a jen jsem ho viděl, bylo mi jasné, že ho pro vás musím adoptovat.“

„My máme psa?!“ vykřikl Conner. Ještě když to vyslovil, nedošlo mu tak docela, že to je pravda.

„No, už to tak vypadá,“ zabručela Charlotta.

Conner okamžitě padl na podlahu a začal se se svým novým kamarádem válet sem a tam. „My máme psa! My máme psa!“ volal. „Konečně máme všechno, co má člověk na předměstí mít! Děkuju, doktore Bobe!“

„Nemáš vůbec zač,“ usmál se Bob.

„Jak se jmenuješ, pejso?“ zeptal se Conner.

„Buster,“ odpověděl Bob. „Aspoň tak mu říkali v útulku.“

Černobílý pes byl bláznivě šťastný. Měl jasně zelené oči, jedno trochu větší než druhé. Bob mu kolem obojku uvázal červený šátek.

Conner psa objímal a div neplakal radostí. „Já vím, že jsme se zrovna seznámili, Bustere, ale mně připadá, že tě mám rád celý život!“ povykoval.

„Co to je?“ zeptala se Alex, která se přišla podívat po příčině toho pozdvižení.

„To je můj pes Buster,“ odpověděl Conner. Sundal si jednu ponožku a začal se o ni s Busterem přetahovat.

„Je vás všech,“ opravil ho Bob.

„Connere, nepoužívej na hraní nové ponožky!“ pokárala syna Charlotta.

Alex si ani neuvědomila, že vyjekla, a pak nevěřícně otevřela ústa. „My máme psa?“ zeptala se a začala poskakovat na místě. S Busterem měli sourozenci kdovíproč pocit, že jim je zase deset.

„Ano, máme psa,“ odpověděla Charlotta s úsměvem.

„Nebud' zklamaná, když bude mít radši mě, Alex,“ prohlásil Conner věčně. „Psi se většinou kamarádí víc s klukama. To je vědecky dokázaný.“

„Bustere, pojď sem!“ zavolala Alex. Buster se okamžitě rozběhl k ní a nadšeně kňučel.

„No tak nic,“ podotkl Conner trochu zklamaně.

Děti byly ze psa tak nadšené, že je ani na okamžik nenapadlo se ptát, co za dárkem vězí. Hrály si s novým přírůstkem do rodiny tak zaujatě, že si nevšimly, jak Charlotta Boba dlouze vděčně objímá – tohle nebylo jen přátelské gesto.

Ale jak běžel čas a sourozenci vídali Boba víc, museli připustit, že jejich maminka a doktor patrně nebudou jenom kamarádi...

Conner posadil Alex ke stolu, hned jak vstoupili do kuchyně. Buster je sice vídal denně, ale i tak byl bez sebe nadšením, že jsou oba doma, skákal a obíhal kuchyň kolem dokola.

„Bustere, nech toho!“ přikázal mu Conner. „Ten pes by potřeboval léky na uklidnění, fakt.“

„Co se děje, Connere?“ zeptala se Alex. „Máš ho přece rád stejně jako on tebe.“

„To bylo předtím, než jsem zjistil, že Buster je úplatek!“ prohlásil Conner rozčileně. „Koukni se na tohle!“

Conner donesl z kuchyňské linky krásnou kytici – tucet rudých růží s dlouhými stonky. Položil je před Alex na stůl.

„To je nádhera! Kde se tu vzaly?“

„Přinesli je, když jsem se vrátil ze školy,“ řekl Conner. „Jsou pro mámu... od Boba!“

Alex vykulila oči. „No ne,“ podivila se a polkla. „To je od něj milý.“

„Milý?!“ vyjekl Conner. „To není milý, Alex! To je jasně romantický!“

„Connere, nemůžeš vědět, že to tak myslel,“ namítla Alex. „Lidi si posílají kytky každou chvíli.“

Conner hledal něco v kytici. „Kopretiny jsou přátelský, slunečnice jsou přátelský, masožravý kytky jsou přátelský, ale červený růže jsou z lásky!“ drmolil. „A je u toho lístek. Někde tam je – četl jsem ho asi stokrát, než jsem ho tam hodil zpátky – tady. Přečti si to.“

Podal sestře kartičku, která k její hrůze měla tvar srdce. Dívala se na ni, jako by to byla známka z písemky, o níž ví, že ji zkazila.

„Já to nechci číst,“ prohlásila. „Nechci lézt mámě do soukromí.“

„Tak ti to přečtu já,“ sdělil jí Conner a pokusil se jí k lístek vytrhnout.

„No dobře, tak já se podívám.“ Alex neochotně lístek rozevřela.

CHARLOTTO,
ŠŤASTNÝ PŮLROK!
XOXO - BOB

Alex rychle kartičku zaklapla, jako by chtěla zabránit pravdě, aby z ní unikla ven. Conner se naklonil k sestře a pozorně se jí zadíval do tváře, jak zareaguje.

„Nooooo?“ protáhl.

„No,“ Alex v duchu obracela desítku nepravděpodobných teorií, „nemůžeme vědět jistě, jestli to znamená, že spolu chodí.“

Conner rozhodil rukama a začal přecházet po kuchyni. „Alex, nedělej to!“ prohlásil a ukázal na ni prstem.

„Co nemám dělat?“ zeptala se.

„To, co děláš vždycky: když něco nechceš vědět, tak to zlehčuješ!“ odsekl.

„Connere, já myslím, že to přeháníš –“

„Přiznej si to, Alex, nechali jsme se zblbnout border kolií!“ zařval Conner tak nahlas, že ho museli slyšet i sousedi. „Máma má *chlapa*!“

Když Alex slyšela vedle sebe *máma* a *chlap*, dobře po těle jí z toho nebylo. Podle jejího názoru ta dvě slova nepatřila ani do stejného slovníku, natož do stejné věty.

„Nebudu tady kvůli tomu hysterčit, dokud to neuslyším přímo od mámy,“ prohlásila.

„Jaký důkaz bys ještě chtěla?“ vztekal se Conner. „Mámě dovezli tucet rudých růží s kartičkou ve tvaru srdce a na ní byl časový údaj. Co tak asi myslíš, že znamená ten půlrok? Myslíš, že máma a Bob spolu začali hrát závodně bowling a neřekli nám to?“

Oba prudce obrátili hlavy, když uslyšeli otevírat dveře garáže. Charlotta se konečně vrátila z práce.

„Zeptej se jí,“ sykla Alex na bratra.

„Ty se jí zeptej,“ odpověděl stejně Conner.

Vzápětí už Charlotta vstoupila do kuchyně. Na sobě měla pořád modrou nemocniční uniformu a v náručí nesla tašku s nákupem. Kolem květin na stole prošla, ani si jich nevšimla.

„Ahoj, omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekla. „Zastavila jsem se cestou v obchodě pro něco k večeři. Umírám hlady. Říkala jsem si, že udělám nějaké kuře a k tomu rýži, jste pro? Máte hlad?“

Děti mlčely a Charlotta zvedla hlavu.

„Co je?“ zeptala se. „Stalo se vám něco – Moment, kde se tu vzaly ty kytky?“

„Ty jsou od tvýho *přítele*,“ odpověděl významně Conner.

Alex a Conner znali svou matku třináct let a za celou tu dobu by na prstech jedné ruky spočítali případy, kdy jí došla řeč. Ale tohle jeden z těch případů byl.

„Aha...“ Charlotta vypadala, jako když srnku oslepí reflektory.

„Máš dost co vysvětlovat!“ prohlásil Conner a založil ruce na prsou. „Radši si na to sedni.“

„Pardon, ale on tě někdo povýšil na rodiče?“ zamračila se Charlotta na syna.

„Promiň,“ sklopil Conner hlavu. „Prostě si myslím, že bysme si o tom měli promluvit.“

„Je to pravda?“ zeptala se Alex s napůl znepokojeným, napůl zděšeným výrazem.

„Ano,“ odpověděla Charlotta váhavě. „Bob a já spolu chodíme.“

Conner padl na židli vedle sestry. Alex uhodila čelem o stůl.

„Chtěla jsem vám to říct,“ pokračovala Charlotta, „jen jsem čekala –“

„Já budu hádat: až budeme starší, co?“ zeptal se Conner. „To slyšíme pořád. Alex, bacha – třeba jsme vlastně jenom dva z trojčat, ale dozvíme se to, až nám bude třicet.“

Charlotta pevně zavřela oči a dlouze vydechla. „Ne. Čekala jsem, až přijdu na nějaký vhodný způsob, jak vám to říct,“ vysvětlovala tiše. „Už tak jste si dělali starost kvůli babičce. Nechtěla jsem vám přidávat ještě tohle.“

Sedla si a počkala, až si to přeberou.

„Já vím, že to pro vás není snadné přijmout,“ pokračovala pak.

„Není snadný? My potřebujeme citově resuscitovat, mami,“ odsekl Conner.

„Já bych řekla, že menší šok byl zjistit, že babička je víla v jiný dimenzi,“ dodala Alex.

Charlotta smutně sklopila oči. Děti jí nechtěly ublížit, ale zmítalo jimi tolik pocitů, že na maminku zapomínaly brát ohledy.

„Známe se s Bobem už hodně dlouho,“ začala Charlotta. „Když váš tatínek umřel, stal se z Boba hodně dobrý přítel. Byl jeden z mála lidí, s kterými jsem mohla mluvit o tom, co prožívám. Věděli jste, že Bobova manželka zemřela rok předtím než tatínek?“

Obě děti zavrtěly hlavou.

„Mohla jsi mluvit s námi,“ namítl Conner.

„Ne, nemohla,“ odpověděla Charlotta. „Potřebovala jsem se svěřit jinému dospělému. To jednou pochopíte, až budete mít děti. Bob a já jsme oba věděli, co prožívá ten druhý. Každý den v práci jsme si povídali a hodně jsme se sblížili a v poslední době se z toho přátelství vyvinulo ještě víc.“

Děti si nebyly jisté, jestli to, co slyší, pomáhá, nebo jestli to situaci ještě zhoršuje. Čím víc maminka situaci vysvětlovala, tím skutečnější to všechno bylo.

„A co táta?“ zeptala se Alex. „Ty a táta, to přece byla doslova pohádka, mami. Přišel z jiného světa, jen aby byl s tebou. Copak jeho už nemiluješ?“

Ta otázka lámala srdce všem, zvláště Charlottě.

„Váš otec byl moje životní láska, a vždycky bude,“ odpověděla. „A ty roky bez něj byly nejtěžší z celého mého života. Byli jsme manželé dvanáct let a za tu dobu jsme mluvili o hodně věcech, o hodně možnostech. Vím jistě, že kdybych pro vašeho otce ještě další rok truchlila, byl by sám zklamaný. Chtěl by, abych zase začala žít, stejně jako bych to já přála jemu, kdyby to bylo naopak. Slíbili jsme si to.“

Na chvílku se odmlčela a pak pokračovala: „První rok po tom, co umřel, jsem myslela, že se z toho už nikdy nedostanu. Připadalo mi, že část mě umřela s ním a že už nikdy nedokážu nikoho milovat. Ale pak mi Bob řekl, že on a jeho žena si před její smrtí slíbili totéž a že on měl stejné pocity. Nevím proč, ale

to vědomí, že je na tom někdo stejně jako já, stačilo, aby se mi dost ulevilo.“

Sourozenci se po sobě podívali; věděli, že nemůžou udělat nic, co by jejich mamince ulehčilo. „Já vím, že to je pro vás dva těžké,“ pokračovala Charlotta. „Neříkám, že s tím musíte souhlasit. Máte plné právo si myslet, co chcete. Jen chci, abyste věděli, že jsem s Bobem šťastná a že jsem se tak necítila už hodně dlouho.“

Conner se neúspěšně pokusil nechat si pro sebe otázku, která ho napadla.

„Connere, na co se chceš zeptat?“ zeptala se Charlotta a otřela si oči lemem rukávu.

„Na nic,“ zavrtěl Conner nepřesvědčivě hlavou.

„Ale chceš,“ prohlásila Charlotta, která svého syna znala lépe než on sám sebe. „Vždycky takhle stiskneš rty.“

Conner se okamžitě zatvářil jinak.

„To je v pořádku, můžeš se ptát, na co chceš,“ ujistila ho.

„Je to takový hloupý a dětinský,“ varoval maminku Conner. „Vlastně mě to vždycky zajímalo, jak je to s lidma, kterým umře manžel nebo manželka. Ale až jednou všichni budeme... no, v nebi asi? Nebude to trapas, když tam bude Bob i táta?“

Alex si už chtěla nesouhlasně povzdechnout, ale pak si to rozmyslela. Dokonce i ona musela uznat, že je to dobrá otázka. Přestože si to sama vyčítala, měla pocit, jako by máma byla tátovi nevěrná.

Charlotta se tiše zasmála. „Miláčku, jestli opravdu existuje nějaké místo nebo čas, kdy budeme zase všichni spolu, řekla bych, že budeme příliš šťastní, než abychom takové věci řešili.“

Alex a Conner se po sobě podívali a věděli, že oba myslí na totéž. Usmáli se, když si představili, že by jejich rodina byla zase spolu.

Charlotta položila ruce na jejich. „Nic, co kdo z nás udělá, tatínka zpátky nepřivede,“ řekla. „A nic, co uděláme, ho taky neoddálí. Budeme ho pořád mít v srdci, ať se děje cokoliv.“

„Když to řekneš takhle, cítím se trochu líp,“ připustil Conner.

„Já taky,“ přikývla Alex.

„To ráda slyším,“ řekla Charlotta a usmála se na ně. Vstala od stolu a sebrala klíčky od auta. „Už nemám chuť vařit. Pojďte radši na pizzu. Po takhle těžkém hovoru to chce taky těžké jídlo.“

KAPITOLA TŘETÍ

OBĚD V KNIHOVNĚ

Druhý den ve škole měla Alex pořád ještě potíž strávit rozhovor (a pizzu) ze včerejšího večera. Zpráva o novém mámině vztahu se zpracovávala těžko a nijak nevylepšila chmurnou náladu, kterou už tak měla.

Připadalo jí, že pomalu ztrácí kontrolu úplně nad vším ve svém životě, a neuvěřitelně jí to vadilo.

Zoufale si potřebovala s někým promluvit, s někým jiným než s mámou a s Connerem, s někým zvenčí, kdo by ji mohl obejmout a ujistit, že všechno dobře dopadne. Zkrátka potřebovala svou babičku. Dala by cokoli, jen aby zase viděla její tvář. Ale protože to momentálně nešlo, spokojila se aspoň s jejím obrázkem.

O polední přestávce zamířila na jedno ze svých nejoblíbenějších míst na světě: do školní knihovny.

„Ahoj, Alex,“ řekla knihovnice, když Alex mýjela její stůl. „Potěším tě, zrovna jsem objednala nové encyklopedie.“

„Vážně?“ usmála se poprvé za celý den Alex. „To je skvělý!“

Vzápětí ji ale úsměv přešel, když si uvědomila, že „nové encyklopedie“ jsou ta nejzajímavější zpráva, jakou za několik týdnů dostala.

„Jsem ráda, že tě to těší,“ podotkla knihovnice. „Dopoledne jsem řekla jednomu žákovi, že budu mít nové encyklopedie, a on se mě zeptal, jak dlouho budu v nemocnici. Věřila bys tomu? Časy se rozhodně mění.“

„To ano,“ zamumlala Alex spíš pro sebe.

Pak zamířila až do poslední uličky v knihovně, do oddělení dětské literatury. Tyhle knížky si žáci nesměli půjčovat domů a používaly se hlavně jako pomůcky v hodinách angličtiny. Alex sundala z horní poličky starou knihu o několika stech stránkách. Byla přesně tam, kde ji při poslední návštěvě knihovny nechala.

Na hnědých deskách byl nápis *Pokladnice klasických pohádek*. Nebyla nijak hezká a rozhodně ne tak majestátně elegantní jako babiččina *Země příběhů*, ale pro Alex byla nejoblíbenější v celé knihovně.

Rozhlédla se kolem sebe, aby se ujistila, že ji nikdo nevidí. Kromě knihovnice, která něco dělala na počítači, měla knihovnu sama pro sebe.

Otevřela knihu a zalistovala stránkami. Přelétla pohledem ilustrace v Šípkové Růžence a Sněhurce, v pohádce o Locice i Červené Karkulce, o Mášence a Jackovi a fazoli. Kupodivu to byly dost přesné podoby skutečných lidí, které před rokem poznala v pohádkovém světě.

Konečně Alex našla příběh o Popelce a v něm obrázek, který chtěla vidět nejvíc: obrázek Kmotřičky víly.

Alex se prostě musela tiše zahihňat pokaždé, když ho viděla. Malíř nemohl Kmotřičku vílu namalovat odlišněji od toho, jak babička skutečně vypadala. V téhle knize to byla vysoká a kyprá žena s plnými rty, křídly, plavými vlasy a mohutnou korunou na hlavě.

Obrázek byl sice nepřesný, ale technicky vzato to pořád byla její babička a to bylo všechno, co Alex potřebovala vědět.

„Ahoj, babi,“ oslovila Alex tiše knihu. „Moc ti to sluší. Líbí se mi ta koruna a ta křídla. Je to zvláštní, jak odlišně vypadáš v každé knížce, kterou čtu. Jsou to jenom různé fantazie, nebo jsi za ta léta vážně hodně měnila styl?“

Kmotřička víla byla ještě mladá víla z pohádkového světa, když objevila, že existuje i jiný svět. Byla první a jedinou osobou v historii, která se mezi oběma světy mohla přesunovat podle vlastního přání. Nikdy nechápala, proč ten dar dostala, ale magie si odjakživa dělala, co chtěla.

Během jejích prvních návštěv byl svět velice temné místo. Bylo to na začátku středověku, a kam se podívala, zuřily války a mor. Kmotřička víla vypravovala dětem, které potkala, příběhy ze svého světa, aby je potěšila. Načerpaly z nich tolik radosti a naděje, že se rozhodla šíření dějin svého světa v tom našem pojmout za svůj životní úkol.

Kmotřička víla si nakonec vzala na pomoc i další bytosti, včetně Matky Husy a členů Rady víl. Cestovaly tajně s ní a pomáhaly šířit příběhy a s nimi i kouzla ve světě, který jich sám mnoho neměl. Postupem času víly zverbovaly i některé lidi, například bratry Grimmy a Hanse Christiana Andersena, aby jejich příběhy udržovali při životě.

V obou dimenzích čas plynul odlišně; pohádkový svět se v porovnání s tím druhým pohyboval mnohem pomaleji. Víly se

snažily náš svět navštěvovat co nejčastěji, ale ačkoli v jejich světě mezi návštěvami uběhlo jen pár měsíců, tady mezitím uplynuly desítky let. Teprve když se narodili Alex a Conner, první děti, které patřily k oběma světům, pohyb času se vyrovnal.

Alex a Conner byli spojovacími články, které držely oba světy pohromadě. A jak Alex svírala v ruku *Pokladnici klasických pohádek*, úplně cítila, jak jí její síla proudí v žilách. Nebylo divu, že celý život pohádky milovali.

Alex napadlo, jestli babička věnovala poslední rok pouze šíření pohádek ve světě. Nestalo se v pohádkovém světě něco zlého?

„Babi, já nevím, co se děje, ale teď bych tě vážně potřebovala,“ oslovila Alex obrázek. „Všechno se mění; všechno se vyvíjí směrem, který se mi nelíbí. Celé to dospívání je mnohem těžší, než jsem si uměla představit. A když tě nevidím, je to všechno úplně k nesnesení.“

Alex se znova rozhlédla po knihovně, aby se ubezpečila, že je ještě sama. Přitiskla knihu k sobě tak pevně, jak jen mohla, aniž by ji poškodila, a zašeptala jí do hřbetu: „*Prosím, dovol mi vrátit se do Země příběhů. Dovol mi přidat se k tobě a k ostatním vilám. Jestli se něco stalo, chci ti pomoci. Určitě to dokážu. Prosím tě, pošli mi aspoň nějaké znamení, ať vím, že jsi v pořádku.*“

Alex držela knihu ještě chvilku a doufala, že možná dnes ji magicky přenese zpátky do světa, který tolik miluje. Ke svému zklamání se ale z knihovny ani nehnula.

Její šepot však nezůstal úplně bez povšimnutí.

„Jestli objímat tamtu nepomáhá, zkus některou z těchhle,“ řekl někde blízko něčí hlas.

Alex sebou trhla a knihu upustila. O kousek dál seděl na podlaze Conner a kolem sebe měl naskládané knížky. Alex si ho vůbec nevšimla.